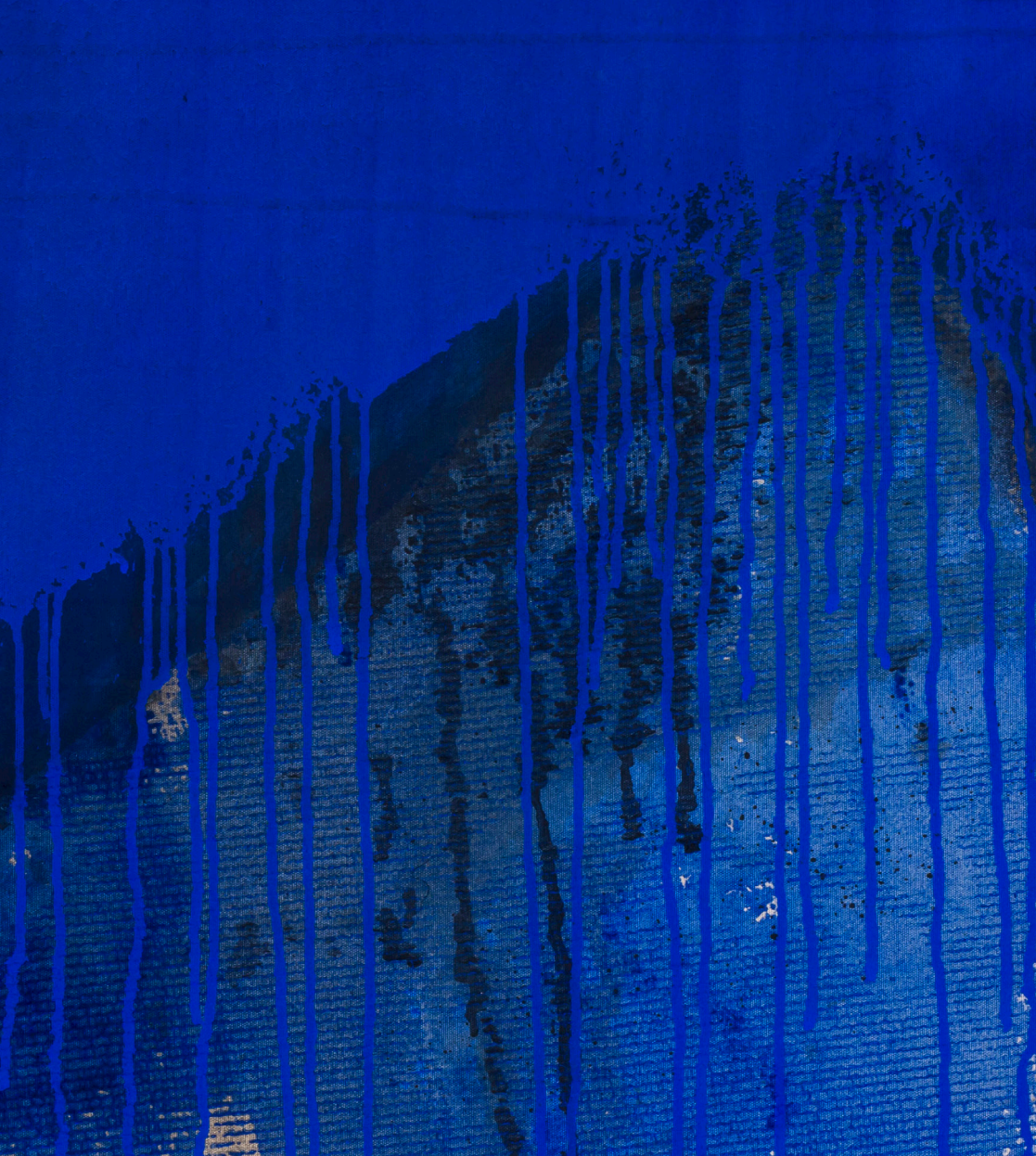

SERCAN APAYDIN

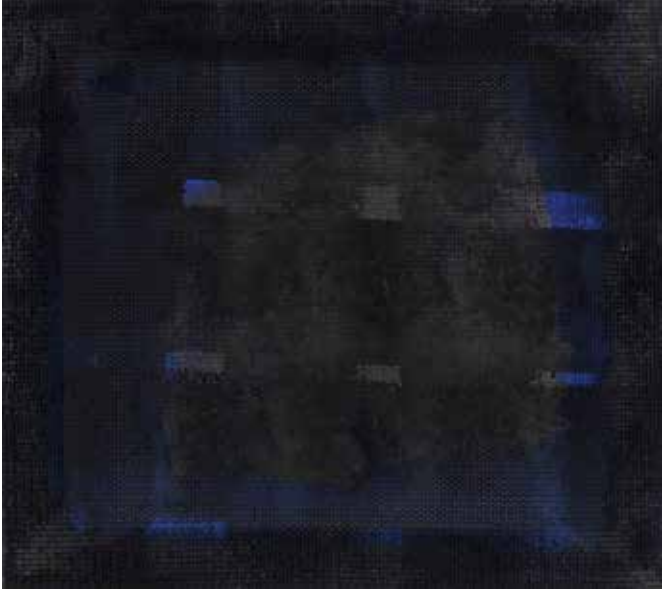
SAHİBİNDEN | BY OWNER

SERCAN APAYDIN

SAHİBİNDEN | *BY OWNER*

13.04 / 13.05.2017

Distortion Series, 2017

Jüt Üzerine Akrilik
Acrylic on Jute
45 x 50 cm

'SAHİBİNDEN' *Sergisi Üzerine*

Emre Zeytinoğlu

Bir kenti insanlar kurar, ama o kent bir süre sonra insanları yönetmeye başlar. Çok iyi bilinen bir şeydir bu... Her ne kadar orada yaşayanlar, önce kendi kentlerini organize ettiklerini sansalar da giderek o kentin kendilerini organize ettiğini ayırımsayabilirler. Çünkü her kent, insanları hem yöneten hem de denetleyen bir sisteme göre işler. Kentte insanlar, belirli zamanlarda belirli yerlerde olacaklardır, buna mecburdurlar. Kitleler halinde bir yerlerden bir yerlere doğru akışlar ve bir yerlerde toplanmalar vardır; bir kent bu akışları ve toplanmaları sağlayacak mekanizmaların bir bütünüdür ve birbirlerine yabancı olan, aralarında hiçbir duygu bağı olmayan farklı özneler, bu mekanizmalar ile orada ortak davranışlar sergiler.

Egemen olan sistem, bize sürekli olarak bir şeyler yapmamızı söyler ve bunun bizim yararımıza olacağını öne sürer: Nasıl yaşayacağız, nelere ilgi duyacağız? Nasıl üreteceğiz, neleri tüketeceğiz? Nasıl bir kişilik edineceğiz, o kişiliği nelerle inşa edeceğiz ve nasıl dışa vuracağız? Artık ikinci bir "doğa"mız oluşmuştur; gereksinimlerimizi belirleyen şey doğanın kendisi değil, sistemin bize önerdiği yapay bir "doğa"dır. Kent, en net olarak bir üretim, bir piyasa ve bu piyasanın sektörlere dağılımı ile tanımlanıyorsa, üstelik "yaşam" dediğimiz şey de bu tanımın içinde yer alıyorsa, bu çarkın dışında bir "doğa" seçimimiz olamayacaktır. Çok tuhaf: Bu yapay "doğa"yı benimsemekte tereddüt etmeyiz; o halde kentin bizi yönetmesine de itiraz etmek, hemen aklımıza gelmeyecektir. Kendi kentimiz, bizim ikinci "doğa"mızı kuran sisteme göre işlediğinden, o kenti ilk anda, tam da bizim gerçek doğamıza uygunmuş gibi görürüz. Ne zaman bir yerlerde toplanacağız, nasıl bir yerlere dağılıcağımız ve hangi mekânlarda neler hissedeceğiz? Sanki kenti hâlâ biz yönetmekte, biz geliştirmekte, biz yıkmakta ve yine biz yapmaktayızdır, ama öyle midir?

Hiç de öyle değildir. O kent, bir yandan sistemin gerekli gördüğü mekanizmaları içinde barındırdığı gibi, bir yandan da kendisine birtakım sahipler edinir. O sahipler, sisteme hükmeden muktedirlerdir; daha açık bir ifadeyle, bizi yöneten sistemin sahipleri kimlerse, kent de onların dümen suyuna girmekte gecikmez, onlara sunması gereken yararlar doğrultusunda biçimini değiştirmeye başlar. Ve bir zamanın ardından da kentin bu değişimi, muktedirlerin eliyle ve onların yararına o kadar hız kazanır ki o durumda biz bir şeylerin ters gitmeye başladığını ayırımsayabiliriz. İşte o terslikleri ayırımsadığımız noktada ise şunları düşünürüz: Bu kent artık bizim kentimiz değil; yani kentteki mekânlar ve o mekânları oluşturan nesnelerin birbirleriyle kurduğu anlam ilişkileri bizim dışımızda kalıyor, bizi temsil etmiyor, anılarımızı canlandırmıyor, gündelik yaşamımızda kültürel bir süreklilik sağlamıyor, alışkanlıklarımızı hiçe sayıyor. Asıl önemlisi de kent, özneler-çoğulluğunu yitiriyor, farklı bakış açılarına olanak veren esnekliğinden vazgeçiyor.

Kentteki insanların "eski"ye olan ilgisi boşuna değildir; gözlerin önünden bir şeyler yok olup gittikçe, anılar silinmeye başladıkça ve perspektif değiştikçe, sanatın imdada yetiştiği malûmdur. Parkların küçüldüğü, sahillerin betonlaştığı, köşklerin otelleştiği, meydanların AVM'leştiği zamanlar, o kente dair yazılmış şiirlerin, romanların, söylenen şarkıların, seyredilen filmlerin, elden ele gezen tabloların ve fotoğrafların da değer kazandığı zamanlardır. Farklı bir söyleyiş ile: Kentte her yok olan görüntünün yerini, belleklere işlemiş görüntüleri ve hayalleri harekete geçiren o sanat yapıtları alır. Son derece olağan bir durumdur bu; kente dair o sanat yapıtları, bir bakıma "giden" şeylerin ardından teselli edicidir. Üstelik onlar, kentin yitirmeye başladığı o özneler-çoğulluğunu, o kente ait farklı bakış açılarını yeniden canlandırır, homojenleşmenin üzerini örter, esnekliği geri getirir.

Şöyle bir şey de denilebilir: Bir kent, içinde yaşayan öznelerin çoğulluğuna yanıt verememeye başladıkça, onların farklı anılarını, farklı biçimde işleyen belleklerini, gündelik yaşamdaki farklı taleplerini görmezden geldikçe, sanatçıların devreye girmesi daha da kolaylaşır. Sanatçılar, bu sıradanlaşmış, birbirine benzemeye başlamış, çoğul özelliklerini elden kaçırmış kentleri yeniden canlandırmayı, o ruhu geri çağırmaı başarabilen kişilerdir. Ve yaptıkları da bir anlamda kentlinin istediği "kent ruhu"nu, onlara iade etmektedir. Ama şu da vardır: Sanatçının, kentlinin mutsuzlaştığı dönemlerde ona sunduğu böyle bir armağan, o kentliyi çok zaman romantizmin eline tutsak etmez mi? Sistemin sahiplerinin elinde imha edilmiş ve hiçbir zaman

geri gelmeyecek görüntülerin, çoğul perspektif olanaklarının, anlam atfedilmiş mekânların "olmadığı" bir zamanda, gidenin arkasından "ah" çekmek işine mi yarar sanat? Belki bu olabilir; ruhunu yitirmiş, homojenleşmiş bir kente "ah" çekmek, bizi bir melankoliye sürüklemek kaydıyla da olsa bir hazza yol açabilir; fena bir şey değildir.

Oysa bazı sanatçılar ise kentliye "ah" çektirmek işlevini benimseyebilirler, ağır bir romantizmin tutsağı olmaktan, "giden" in arkasından yalnızca melankoliye kapılıp "olmayan" bir kenti düşlemekten haz duymayabilirler. Onların yaptığı şey, o homojenleşmiş, ruhunu yitirmiş, egemen sistemin bir göstergesinden başka hiçbir şey olmayan bu kentte, bir yabancı gibi gezinmeye başlamaktır. Bu sanatçıların yapıtları, yitip giden şeylerin ardında kalanları keşfetmekten ve kentin yeniden anlamlandırılmasından ibaret olacaktır. Öyleyse bundan böyle o sanatçıların kentten edindikleri deneyim, diğer hiçbir kentliye "eski" nin düşünüyü kurma olanağı da vermeyecektir. O sanatçılar, bir yabancı gibi kenti yeniden keşfettikçe, ona yeniden anlam kazandırma ve bu yeni anlamı izleyiciye aktarma niyetindedirler.

Özellikle sanayileşmeye bağlı sermaye iktidarının en acımasız dönemleri, bir kentin "yeni" halinden bir şiir çıkartmaya çalışan sanatçılar, yazarlar, mimarlar ve felsefecilerle doludur. Charles Baudelaire'in kentin kalabalığı arasında bir "şair yalnızlığı" yaşayabilmesi, Walter Benjamin'in Paris pasajlarından yeni bir sosyoloji ve felsefe kotarabilmesi, André Breton ve Louis Aragon'un tarihsel kent alanlarını değil de yeni kurulmuş işçi mahallelerini önemsemesi ve Le Corbusier'in Paris, artık otomobil pencerelerinden seyredildiği kadar Paris'tir" diye yazması, hep o "yeni" kentin şiirinin peşinde olan düşünencinin birer örneğidir.

Yine Le Corbusier'yi anımsayacak olursak, onun Paris üzerine şu tümcesi bize çok önemli bir şey anlatacak; şöyle demişti: "Kenti öldürmek gerekir." Söylemek istediği, Paris'in yakılıp yıkılması değil di kuşkusuz. Ama hiç kimse, bir zamanlar bulvarlar boyunca durup dinlediği akordeonları duyamayacaktı, şairlerin, yazarların ve ressamların köşe başlarındaki muhabbetlerine kulak kabartamayacaktı. Bunların yerini, vitrinlerin önündeki, kafelerdeki gürültülü insan kitleleri ve caddelerde boğucu bir trafiğe neden olan otomobillerin motor sesleri almıştı. Şiir, bir üretim olarak, bu tüketici kitlelerin gürültülerinden ve caddelerden yayılan motor seslerinden doğacaktı. Ve vurguladığı şey de "eski" kenti ya da ona ait bir nostaljiyi zihinlerden silip atmaktı; "kenti öldürmek" aynen buydu.

Ama hem Le Corbusier'nin bu tümcesinden, hem de daha önce örnek olarak verdiğimiz düşüncelerden çıkartabileceğimiz daha önemli bir şey vardı: Onlar niçin değişen, ruhunu yitiren bir kentin "yeni" şiirini yazmak istiyorlardı? Ruhsuz kente bir övgü mü olacaktı bu "yeni" şiir? Yoksa daha da ötede, kendilerini kuşatan sisteme boyun eğdiklerini mi gösteriyordu bu istekleri? Kentin "yeni" şiiri, son derece düz bir bakışla sisteme boyun eğmek, ona uyum sağlamaya çalışmak gibi algılanabilir, fakat aslında durum tam da bunun tersidir. Egemen sistemin dümen suyunda homojenleşmiş bir kente ruh vermek, onun "yeni" şiirini, o kentin olanaksızlıkları içinden bulup çıkartmak, bir öznenin kırılıp dökülmüş kendi iradesini yeniden tesis etmesi demektir. Bir kentin monotonluğu içine kendisini yerleştirip yeni bakış açıları arayıp bulması demektir. Oradan düşler dünyasına kaçıp bir romantizmin, yani "mevcut durum" yerine "olması gereken" in konforlu köşküne sığınmaksızın, kendine ait bir şiiri derinlerden çekip çıkartması ve üretmesi demektir. Sisteme, dolayısıyla da kentin insanı düzleştirici baskısına direnmektir aynı zamanda bu...

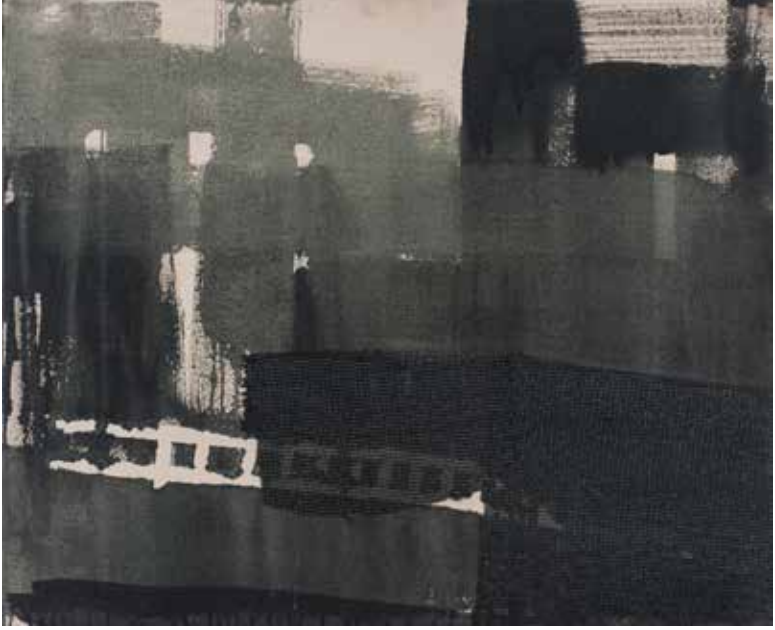
Şimdi sözü Sercan Apaydın'a ve onun yapıtlarına getirelim. Onun 2015 yılında yine Art Project Versus'ta açtığı sergideki yapıtlarına da baktığımızda, aynı bu sergide de olduğu üzere ruhunu yitirmiş, egemen sistemin elinde oyuncak olmuş, yönlendirici ve denetleyici mekanizmalardan başka hiçbir özelliği kalmamış bir kentten konu açtığını göreceğiz. Önceki sergisinde sanatçı, kentin bir "Derin Boşluk" olduğunu söylemişti; çünkü öznel-çoğulluğunu hiç önemsemeyen, onları hiç takmayan bir "yer"den haberler vermekteydi. "Derin Boşluk" sergisinin kataloğuna bir yazı yazan sanatçı İrfan Önürmen, Sercan Apaydın'ın kent resimlerinde hiç insan görünmediğine dikkat çekmişti; şöyle diyordu: "Manzaraları görünce Güney Afrikalı ressam Robert Gwelo Goodman'ın resimli bir kataloğunu ve yazısını hatırladım. 'Güney Afrikalı ressamların çoğunda olduğu gibi onun manzaraları da ahali olmayan ama yönetim gereksinimi bulunan bir ülke izlenimi bırakır' deniyordu resimler için. Sercan'ın ilk dönem peyzajlarında da aynı sinir bozucu boşluğu hissetmişim."

Öyledir; Sercan Apaydın'ın kentte gezinirken edindiği deneyimler, tam da İrfan Önürmen'in yazdığı gibidir ve bu yaklaşım, onun şimdi gerçekleştirdiği "Sahibinden" sergisinde de sürmektedir. Yönetim gereksiniminden başka hiçbir şeye gereksinim duymayan bir kent... Hatta insanlara bile gereksinim duymayan bir kent... O kentin tekbir gereksinimi vardır: Yönetilmek; o halde kentin tartışmasız figürü, yöneticilerdir, yani egemen sistemin muktedirleridir bunlar...

Bu kent, özel şirketlerin, rant gruplarının, yatırım kurumlarının elinde gelişmekte, yıkılmakta ve yeniden yapılmaktadır; muktedirlere yararlı olacak biçimde... Emlâkçı ilanlarında yazıldığı üzere, kent "sahibinden", yani öznelere-çoğulluğundan alınmış ve yöneticilere devredilmiştir. O, egemen sistemin malıdır artık.

Pekiyi kente farklı bakış açıları yükleyecek, onun üzerine farklı belgeler geliştirecek ve orayı tüm bu farklılıklar yönünde esnekleyecek özneler nerededir? Daha başka bir soruyla, o kentin şiirini kim yazacaktır? Ve o şiir nerelerden beslenecektir? Her şey monotonlaşmıştır, çevreyi yüksek sağır duvarlar kaplamıştır, peyzajlar yok olmuştur, anıları canladırarak ve alışkanlıkları sürdürecektir hiçbir mekâna rastlanamamaktadır... Bellek yok edilmişse, özneler de yok edilmiş ve figürler sahneden çekilmiştir. Bu durumda kente dair bir şiirin olanakları elden çıkmıştır. Ama işte Sercan Apaydın'ın devreye girdiği nokta da tam burasıdır; kentin üzerine önce "sahibinden" ilanının asıldığı ve sonra da oradaki insanların "hiçleştiği" koşullarda ortaya çıkan şeylerden biridir bu sergi... Kent hakkında yazılabilecek şiirlerin olanaksızlaştığı anlarda, ansızın ve şaşırtıcı biçimde doğuveren bir şiirin görüntüsüdür buradaki yapıtlar...

Ne var ki bir kentin nostaljisini yaşatacak, izleyiciyi romantizm içine çekecek yapıtlar değildir bunlar. Kentin şiiri, artık bizi "eski"ye dair düşlere sürüklememektedir; Le Corbusier'nin dediği gibi, "kent öldürülmüştür." Bu, kenti monotonlaştıran yüksek sağır duvarların, yok olan peyzajların, gözlerden kaybolan anı mekânlarının "yeni" şiiridir; o hayli boşucu "yeni" peyzajlar üzerine yazılmış bir şiirdir. Ama şu var: Her ne kadar bu "yeni" şiir, o özlediğimiz "eski" kentin izlerinden hiç söz etmiyorsa da özneye ait bir şeyden söz etmektedir; o öznenin, kendisini yok eden kentte, yeniden yaşama tutunduğunu... Öznenin yaşama tutunması ise bir kentin yeniden öznelere-çoğulluğuna kavuşturulma çabası değil midir? O halde Sercan Apaydın'ın yapıtlarında belki de ilk göreceğimiz şey şu olmalı: Öznenin, kendi yaşamına uygun olmayan bir ortamda, mucizevi bir "dönüş" ile kendi şiirini, yani kendi özgün üretimini oluşturması... O "sinir bozucu boşluk" içinde, o boşucu peyzajlar arasında, esaslı bir direniş sayılmaz mı bu?

İsimsiz, *Untitled*, 2016

Tuval Üzerine Akrilik & Asamblaj
Assemblage Acrylic on Canvas
70 x 85 cm

İsimsiz, *Untitled*, 2016

Tuval Üzerine Akrilik & Asamblaj
Assemblage Acrylic on Canvas
85 x 70 cm

Surface of Heaviness, 2016

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
180 x 130 cm

Surface Marks II, 2017

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
180 x 130 cm

Thing, 2017

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
180 x 130 cm

Surface Marks, 2017

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
180 x 130 cm

İsimsiz, *Untitled*, 2016

Tuval Üzerine Akrilik & Kesik
Acrylic & Cut Outs on Canvas
50 x 30 cm

On "BY OWNER" Exhibition

Emre Zeytinoğlu

People are the ones that build a city, but after a while that city begins to control the people that build it. This is a well-known fact... At first those who live there will think that they are the ones organizing their cities but in time they will realize the city begins to organize them. Because every city operates according to a system that manages and supervises its population. People living in cities are compelled to be in certain places at certain times. They move in masses from one place to another and create spaces for gathering; a city is the sum of mechanisms that will provide these flows and gatherings, exhibiting common behaviors with subjects which are foreign to each other and represent no emotional ties between.

The dominant system constantly tells us to do things and suggests that doing these things will be to our benefit: How to live, what to be interested in? How to produce, what to consume? What kind of a personality we will own, how we will build that personality and how we will express it to others? We now have a secondary "environment"; our needs are not determined by a natural "environment", but by an artificial one suggested by the system. If a city is defined purely as a production, a market and the distribution of this market to its sectors, and if what we call "life" is also included in this definition, than we won't have an "environment" choice outside this artificial one. Strange thing is: We do not hesitate to adopt this artificial "environment"; therefore the idea of objecting to be ruled by the city will not form in our mind immediately. As our own city operates according to the system that establishes our secondary "environment", we see that city at the first moment, exactly as if our true environment is in accord. When will we come together in some place, where will we go when we go our separate ways, and what will we feel in which spaces? It feels like we are still in control of the city, we are the ones improving, knocking down and building up again, but is that so?

Not at all. That city, with one hand hosts the necessary mechanisms of the system, on the other hand it acquires some sort of ownership for itself. Those owners are the ones that rule the system; more obviously, the city begins to change its form to be more beneficial for those who claim ownership over the system that governs us. And after a while this change gets so fast by the hand of the owners and for their benefit that we can start to distinguish something has begun to go wrong. At that point when we start to distinguish those we will start to think these; this city is not ours anymore; the places in the city and the meaning of relationships between the objects that define those spaces are foreign to us, does not represent us, does not portray our memories, and provide a cultural continuity in our everyday lives, and ignore our habits in total. Main fact is the city loses its subjects-pluralism, giving up its flexibility to allow for different perspectives.

The interest of the people in the city for "the past" is not in vain; as things disappears, as the memories begin to slip away, and as the perspective changes, art saves the day. The times when parks start to get smaller, coasts turn to concrete, old mansions transformed into otels, open spaces become shopping malls, things like poems, songs, novels, the songs sung, the movies watched, paintings and photos shared become valuable. To put in to words a diverse way: Every scene's space that are destroyed from the city are filled with artworks that ignites the dreams and the images that are refined into memories. This is an extremely common condition; those artworks about the city give consolation for the things "lost". Moreover, they revive the subjects-pluralism and the different aspects which the city began to lose, cover the homogenization and bring back flexibility to it.

We can also say that: As a city begins to fail to respond to the plurality of subjects living in it, as it fails to see their distinct memories, their diversely functioning recollections, and their different demands in everyday life, it becomes even easier for the artists to engage. Artists are those who can revive these ordinary, resembling cities that have lost their plural qualities and recall their lost spirit. And what they do is to return the "urban spirit" that a city dweller was searching for. But we also have to ask this: Such a gift that presented to the city dweller during periods of sadness by the artist wouldn't also turn him into a prisoner of romance? Is art's only purpose to mourn after seeing what was destroyed in the hands of the system owners

and images that would never come back, in a time where there are "no places" with possibilities of multiple perspectives and meaning? Maybe this can happen; mourning a homogenized city that has lost its soul can lead to pleasure, even if it drags us to a melancholy state; wouldn't be so bad.

However, some artists may not accept the task of making the city dwellers mourn, to become obsessed with heavy romanticism and may not be pleased to fall into melancholy after what's "gone", dreaming a city that is not "there". What they do is to start walking like strangers in this city that is homogenized, lost its spirit, nothing but a sign of a dominant system. The works of these artists will consist of discovering what was left after things perish and of reinterpreting the city. If that's the case, the experience that those artists acquire from the city will not give the opportunity to think about "the past" to any other city dweller. Those artists intend to give new meaning to the city and transfer this to their audience once they have rediscovered it as a stranger.

Especially the most cruel periods of capitalist administration bound by industrialization is filled with artists, writers, architects and philosophers that try to create a poem out of this "new" state of a city. The fact that Charles Baudelaire could live a "poet's loneliness" among the city's crowd, Walter Benjamin's ability to create a new sociology and philosophy from the passages of Paris, André Breton and Louis Aragon's preference of newly established worker districts instead of historical areas of the city and Le Corbusier's own words saying "Paris is as much as it is now that can only be seen through the car windows", are examples of the belief that pursue poetry for the "new" city.

Recalling Le Corbusier again, his own words for Paris will tell us something very important; he said: "It is necessary to kill the city." Of course he didn't mean to say that Paris had to be destroyed. But nobody could hear the accordions once they listened to on the boulevards, and could not overhear the conversations of poets, writers, and painters on street corners. These are replaced by loud crowds waiting in front of stores, sitting in cafes and engine sounds from cars that caused a choking traffic on the streets. Poetry, as a product, will emerge from the noises of these consumer masses and the engine sounds emitted from the streets. And what he wanted to emphasize was erasing "the past" from the city or a nostalgia of it from the minds; by "Killing the city" he meant exactly this.

But there was something more important than both Le Corbusier's sentence and examples of thoughts we had given earlier: Why did they want to write the "new" poem of a city that changed and lost its spirit? Would this "new" poem praise the soulless city? Or on the contrary did it show that they bowed to the system that surrounded them? Using a very straight forward reasoning, the city's "new" poetry can be perceived as submitting to the system, trying to adapt to it, but in fact it is exactly the opposite. It means to give a spirit to a city homogenized by its dominant system, to find out its "new" poem from the impossibilities of that city, and to rebuild a self-destructed will of a subject. It means to place itself in the monotony of a city and search and find new perspectives. It means running away from the city to a world of dreams where he can pull out a poem from the depths of his own and produce it without falling into the comforting arms of romance - to a place of "must" instead of "what is present". At the same time it also means to resist to the system, and therefore to the pressure of the city that turns people into flat two dimensional beings...

Now let's talk about Sercan Apaydin and his works. When we look at his works in his exhibition that he has opened in the Art Project Versus in 2015, we can see that he talks about a city that has lost its soul, that become a toy in the hands of a dominant system, with no features other than guiding and controlling mechanisms. In his previous exhibition, the artist said that city was a "Deep Emptiness"; because it gave news from a "place" that did not care at all about subjects-pluralism. Artist Irfan Önürmen, who wrote an article for the catalog of "Deep Emptiness" exhibition, pointed out that there weren't any human figures in the city paintings of Sercan Apaydin; he said: "When I saw the landscapes, it reminded me the catalog with paints of a South African painter Robert Gwelo Goodman and the article on it. In the article it says 'As seen on most of the South African painters works, his landscapes leave an impression of a country without its people but in need of government' for his paintings. I felt the same frustrating emptiness in Sercan's early period landscape paintings"

That's true; The experiences Sercan Apaydin gains while traveling around the city is just like in Irfan Önürmen's article and this approach continues in his current "By Owner" exhibition: a city that doesn't need anything but necessity to be managed...A city that doesn't even need of humans. There is only one requirement of that

city: To be managed; Therefore a city's unquestionable needed figures are the managers, rulers of the dominant system... This city is developing, demolishing and rebuilding in the hands of private companies, opportunists, investment institutions; for the benefits of the owners... As written in the advertisements of real estate agents, city is taken from the "owner", from the subjects-plural, and transferred to the hands of the managers. It is now the property of the dominant system.

So where are the subjects that will inflict different views to the city, develop different memories on it and make it resilient in all these differences? To ask in a different way, who will write the poem of that city? And where will that poetry be nourished from? Everything is monotonous, the environment is covered with high muted walls, the landscapes are gone, there are no places left to revive memories and continue habits... If the memory is destroyed, subjects are destroyed too and actors are out of the picture. In this case, the possibilities of a poem about the city are out of hand. But here is the moment where Sercan Apaydın comes into stage; this exhibition came out of conditions where the city got branded with "from its owner" ads first and then caused people that live there become "insignificant." These works of art are a sudden and surprising birth of a poem about the city where it seems impossible to have.

However, these works will neither bring a city's nostalgia to life, nor will drive the audience into romance. The poem of the city is no longer dragging us into dreams of "the past"; As Le Corbusier said, "the city is murdered." This is the "new" poetry of the high muted walls, destroyed landscapes, places of memory that are disappearing from sight by monotonizing the city; It is a poem written on the rather stifling "new" landscapes. But there is more: Although this "new" poem never speaks of the traces of the city from "the past" that we miss, it speaks of something of the subject; That the subject is again holding on to life in a city that has destroyed it... Does seeing the subject trying to hold on to life show a struggle for a city to reunite all over again with its subjects-pluralism? So, perhaps, the first thing we have to look for in the works of Sercan Apaydın should be this: the subject creating his own poetry with a miraculous "return" in an environment unsuitable for its existence, therefore creating his unique production... In those "frustrating spaces", among those stifling landscapes, this stands as fundamental resistance, doesn't it?

Mass, 2016

Tuval Üzerine Akriilik, Acrylic on Canvas
200 x 280 cm *Diptik Diptych

İsimsiz, *Untitled*, 2016

Tuval Üzerine Akrilik & Kesik
Acrylic & Cut Outs on Canvas
50 x 30 cm

İsimsiz, *Untitled*, 2016

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
73 x 32,5 x 11,5 cm

Things, 2016

Tuval Üzerine Akrilik & Asamblaj
Acrylic & Assemblage on Canvas
60 x 75 cm

İsimsiz, *Untitled*, 2017

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
75 x 60 cm

Massless Massive II, 2016

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
210 x 165 cm

Massless Massive, 2016

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
200 x 155 cm

Dark Massive, 2016

Tuval Üzerine Akriilik & Asamblaj, Assemblage Acrylic on Canvas
165 x 210 cm

Distortion Series II-III, 2017

Jüt Üzerine Akrilik
Acrylic on Jute
45 x 55 cm / 45 x 50 cm

İsimsiz, *Untitled*, 2017

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
47 x 53 cm

Distortion Series IV, 2017

Jüt Üzerine Akrilik
Acrylic on Jute
45 x 55 cm

Black Hole, 2015-2016

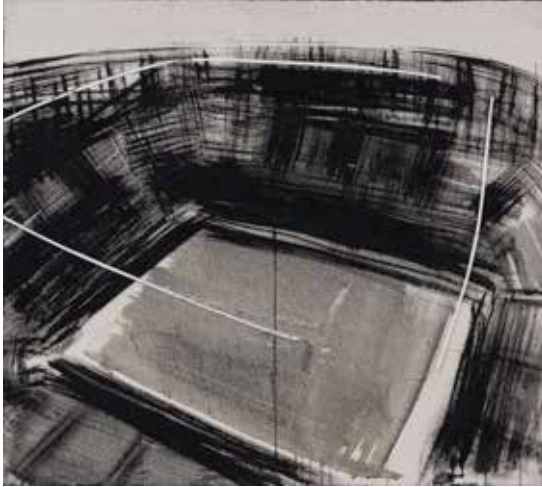
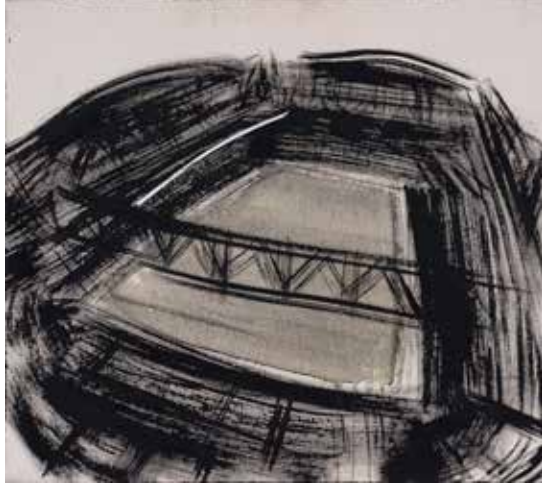
Tuval Üzerine Yađlıboya & Asamblaj
Oil & Assemblage on Canvas
187,5 x 127,5 cm

Hole Series I-II, 2016

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
45 x 55 cm

Hole Series III-IV, 2016

Tuval Üzerine Akrilik
Acrylic on Canvas
45 x 50 cm

SERCAN APAYDIN

İzmir, 1983

Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde resim ve güzel sanatlar eğitimi aldı. Akdeniz Üniversitesi'nde aynı alanda yüksek lisans yaptı. Çalışmalarını bir dönem (2013 – 2015) Danimarka'da sürdürdü.

SERGİLER

- 2017 'Sahibinden" Kişisel Sergi / Versus Art Project / İstanbul / Türkiye
2016 'Uluslararası İstanbul Sanat Fuarı' / Versus Art Project / İstanbul
2016 'Contemporary İstanbul" Sanat Fuarı / Versus Art Project / İstanbul / Türkiye
2016 'Mahal' Grup Sergisi / Versus Art Project / İstanbul / Türkiye
2015 'Contemporary İstanbul Sanat Fuarı / Versus Art Project / İstanbul / Türkiye
2015 'Derin Boşluk' Kişisel Sergi / Versus Art Project / İstanbul / Türkiye
2014 'City Space' / Grup Sergisi / Marmara Pera Gallery / İstanbul / Türkiye
2014 'Grup Sergisi' / Verdens Kultur Centres / Kopenhag / Danimarka
2012 'Genç, Yeni, Farklı III' / Gallery Zilberman / İstanbul / Türkiye
2011 'ArtBeat İstanbul' / Çağdaş Sanat Fuarı / Lütfü Kırdar Kongre Merkezi / İstanbul / Türkiye
2011 'Art Bosphorus' Çağdaş Sanat Fuarı / Fulya Fuar Alanı / İstanbul / Türkiye
2011 'Enformasyonistler' / Art Park Gallery / Antalya / Türkiye
2008 'Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Mezunlar Sergisi'
Anadolu Üniversitesi Galerisi / Eskişehir / Türkiye
2008 'Ahmet Yakupoğlu Ulusal "Peyzaj" Konulu Resim Yarışması Sergisi'
2007 'Gazi Üniversitesi Söbütay Özer Ulusal Resim Yarışması Sergisi'
Cer Modern Müzesi / Ankara
2007 Üçüncü Talens Ulusal 'Işık ve Gölge' Konulu Resim Yarışması / Tüyap Sanat Fuarı
2006 'Uluslararası Sanat Festivali' / Grup Sergisi / Kapadokya / Nevşehir
2006 'Kişisel Sergi' / Güzel Sanatlar Galerisi / Galeri G / Eskişehir
2006 'Nuri İyem Resim Ödülü Sergisi' / Evin Sanat Galerisi / İstanbul / Türkiye

ÖDÜLLER

- 2007 Üçüncü Talens Ulusal 'Işık ve Gölge' Konulu Resim Yarışması / Birincilik Ödülü
2006 Ahmet Yakupoğlu Ulusal 'Peyzaj' Konulu Resim Yarışması / Başarı Ödülü

SERCAN APAYDIN

İzmir, 1983

Studied Painting and Fine Arts at Eskişehir Anadolu University. Completed an MA in the same field at Akdeniz University. Carried out his work from 2013 - 2015 in Denmark.

EXHIBITIONS

- 2017 'By Owner' / Solo Exhibition / Versus Art Project / Istanbul / Turkey
- 2016 'International Istanbul Art Fair' / Versus Art Project / Istanbul / Turkey
- 2016 'Contemporary Istanbul Art Fair' / Versus Art Project / Istanbul / Turkey
- 2016 'Locus' Group Exhibition / Versus Art Project / Istanbul / Turkey
- 2015 'Contemporary Istanbul' Art Fair / Versus Art Project / Istanbul / Turkey
- 2015 'Deep Emptiness' / Solo Exhibition / Versus Art Project / Istanbul / Turkey
- 2014 'City Space' / Group Exhibition / Marmara Pera Gallery / Istanbul / Turkey
- 2014 'Group Exhibition' / Verdens Kultur Centres / Kopenhagen / Denmark
- 2012 'Young, New, Different III' / Gallery Zilbernan / Istanbul / Turkey
- 2011 'ArtBeat İstanbul' / Contemporary Art Fair / Lütfü Kırdar Kongress Center / Istanbul / Turkey
- 2011 'Art Bosphorus' / Contemporary Art Fair / Fulya Fair Center / Istanbul / Turkey
- 2011 'Enformasyonistler' / Art Park Gallery / Antalya / Turkey
- 2008 'Group Exhibition of Graduated Fine Arts Students' / Anadolu University Gallery / Eskisehir / Turkey
- 2008 'Ahmet Yakupoğlu Nationwide Painting Competition' / 'Landscape' Subjected Art Competition Exhibition
- 2007 'Gazi University Söbüta Özer Nationwide Painting Competition Exhibition' / Cer Modern / Ankara
- 2007 '3th Talens Nationwide Painting' / 'Ligth and shadow' / Subjected Competition Exhibiton / Artist Tuyap
- 2006 'International Cappadocia Art Festival Group Exhibition Subjected' / Cappadocia / Nevsehir
- 2006 'Personal Exhibiton Fine Arts Faculty' / Gallery G / Eskisehir
- 2006 'Nuri İyem Paintings Awards' Exhibition / Evin Gallery / Istanbul

AWARDS & HONOURS

- 2007 3th Talens 'Art World' Nationwide Painting Competition / First Prize
- 2006 Ahmet Yakupoğlu Nationwide Painting Competition 'Landscape' Subjected Art Competition First Prize

Bu katalog 13.04 - 13.05.2017 tarihleri arasında Versus Art Project'te gerçekleşen SERCAN APAYDIN 'SAHİBİNDEN' isimli sergi nedeniyle yayınlanmıştır.
Tüm yayın hakları saklıdır.

500 kopya / *copies*

*This catalogue has been published on the occasion of exhibition SERCAN APAYDIN 'BY OWNER' at Versus Art Project between 13.04 - 13.05.2017
All rights reserved.*

METİN TEXT
EMRE ZEYTİNOĞLU

ÇEVİRİ TRANSLATED BY
ŞAYGIN ERGEN

FOTOĞRAF PHOTOGRAPHY
KAYHAN KAYGUSUZ

TASARIM DESIGN
OZAN UZUN

YAZI KARAKTERİ FONT TYPE
TANER ARDALI / Santral

BASIM YILI PUBLICATION YEAR
NİSAN APRIL 2017

Gazeteci Erol Dernek Sk.
No.11/3 Hanif Han
Beyoğlu İstanbul Türkiye

www.versusartproject.com
info@versusartproject.com

Pazartesi-Cumartesi
Monday-Saturday
11:00 - 19:00

VERSUS ART PROJECT

The image features a dark blue, textured background that resembles a wall or a piece of fabric. On the left side, there is a vertical strip of lighter, distressed material, possibly wood or stone, which is partially covered by a dark blue, textured material. The overall appearance is that of a layered or distressed surface.

VERSUS ART PROJECT